

Foaia Parohială

AN JUBILIAR - 45 ANI DE EXISTENȚĂ A PAROHIEI

August 2021

Serie nouă, **Nr.6**

Serbarea de la Putna 1871-2021

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, cu dată fixă în calendar, 15 august, este una dintre sărbătorile cele mai iubite de către poporul român. Multe biserici și mănăstiri au acest hram. Printre acestea este și Mănăstirea Putna, cea mai de seamă ctitorie a Sfântului Ștefan cel Mare, de altfel și locul unde acesta a ales să-și doarmă somnul de veci în așteptarea învierii. Mănăstirea Putna a fost construită, potrivit legendei, la îndemnul Cuviosului Daniil Sihastrul, duhovnicul domnitorului, după ce voievodul pierduse un război, ca o cheazăie pentru câștigarea următoarei bătălii. Construită între 1466 și 1469, mănăstirea Putna a fost sfințită pe 3 septembrie 1470.

Acest important centru religios, istoric și cultural românesc, denumit de Mihai Eminescu "Ierusalimul Neamului Românesc" a fost ales în 1870, la 400 de ani după sfințirea sa, ca loc de întrunire a tinerilor români din toate teritoriile românești, din cele aflate sub ocupație străină, precum și a tinerilor aflați la studii în străinătate. Din cauza împrejurărilor istorice serbarea are loc abia un an mai târziu, la 15 august 1871. În apelul său pentru serbarea de la Putna, Mihai Eminescu, aflat alături de Ioan Slavici în fruntea comitetului de organizare, spunea așa: "*De sine însuși această serbare religioasă e și națională, căci locașul dumnezeiesc monăstirea Putnei e fondată de erou și acolo zac oasele sale sfinte, apoi pentru că o serbare a creștinului e prin escelință o serbare românească, căci trecutul nostru nu e decât înfricoșatul coif de aramă al creștinătății (...). Crist a învins cu litera de aur a adevărului și a iubirei, Ștefan cu spada cea de flăcări a dreptului. Unul a fost libertatea, cellalt apărătorul evangelului ei. Vom depune deci o urnă de argint pe mormântul lui Ștefan, pe mormântul creștinului pios, a românului mare. Dar asta nu e tot. Serbarea trebuie să devină și purtătoarea unei idei. Ideea unității morale a națiunii noastre (...). Să fim conștienți de situațiunea noastră față cu lumea, de datoriile către ea și către noi înșine. În trecut ni s-a impus o istorie, în viitor să ne-o facem noi. Pentru asta însă*

trebuie să ne-ntrunim, să ne-înțelegem. Și nu poate fi o zi mai aptă pentru această întrunire decât o serbare întru memoria eroului celui mai mare și mai conștiut de misiunea sa. Un pelerinaj de pietate către trecut, un congres al inteligențelor din respect către viitor – iată în două cuvinte scopul serbărei noastre." (www.mihai-eminescu.ro)

Urna de argint, depusă pe mormântul lui Ștefan cel Mare, cu pământ din toate provinciile românești, se păstrează până astăzi în muzeul mănăstirii. După Primul Război Mondial, o parte din acest pământ a fost presărat pe locurile bătăliilor care au dus la Marea Unire.

La 150 de ani de la acest eveniment, manifestările care vor avea loc în acest an la Mănăstirea Putna în zilele de 14, 15 și 16 august, își propun continuitatea unui ideal. Serbarea de la Putna 2021, aflată sub autoritatea culturală a Academiei Române și a Patriarhiei dorește să reafirme și să găsească "modul potrivit de împlinire a idealului unității românilor, al regăsirii unității într-o lume și într-o istorie în renaștere." (www.serbareputna150.ro/)

Îndemnul de acum 150 de ani al marelui istoric Alexandru D. Xenopol, pe atunci tânăr student la Berlin și cel ce a rostit cuvântarea festivă, este la fel de actual ca și atunci: "*Astăzi, răul e mai mult înlăuntrul nostru, din cauză că elementul bun rămâne răzlețit, nefiind un suflet mare în jurul căruia să se concentreze tot ce este mai ales în națiunea noastră. Totuși s-avem speranță, fraților români! Dacă elementul bun se unește în jurul unei idei, dacă puterile de viață aleargă la întrunire pe mormântul eroilor națiunii, spre a lucra cu un gând, cu o inimă spre binele obștesc, atunci să nu ne temem! Predomnirea binelui și a adevărului va urma în curând lucrării întrunite a elementului bun, și o stare mai liniștită, mai regulată și mai puternică a interiorului ne va mijloci în curând respectarea în afară a națiunii române și propășirea ei spre unul și același viitor. Dacă nu este eroul viu în fruntea noastră, este ideea pentru care s-au luptat. Ea este un soare veșnic arzător pentru oglinzile curate ce pot a-l răsfrânge"* (www.mihai-eminescu.ro)

Sfânta Taină a Cununii

Cununia este o Taină a Bisericii, în care harul Sfântului Duh pecetluiește unirea celor doi miri care s-au învoit a trăi împreună. Unirea lor devine astfel o uniune duhovnicească spre nașterea și creșterea de copii și împreună-lucrarea faptelor mântuirii. Dacă în Taina Botezului, a Mirungerii, a Pocăinței și a Euharistiei omul este pus într-o relație directă cu Hristos, în Taina Cununii omul este pus în primul rând într-o relație strânsă, de slujire, cu un semen al său.

Care este originea Tainei Cununii ?

În cele șase zile ale Facerii Dumnezeu a făcut toate câte sunt în cer și pe pământ. Apoi „a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie” (Facerea 1, 27).

„Și a zis Domnul Dumnezeu: "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el... Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. Și a zis Adam: "Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său." (Facerea 2, 18, 21-23). Iar după ce i-a așezat în rai, Dumnezeu le-a binecuvântat unirea, zicându-le: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul; și-l stăpâniți pre el” (Facerea 1, 28) și, de asemenea, „Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup” (Facerea 2, 24).

Mântuitorul ne spune: „Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19, 4-6). Prin prezența Sa la nunta din Cana Galileei, Hristos a binecuvântat cununia, înălțând-o din legea naturii în legea harului și transformând-o într-o unire duhovnicească.

Care este semnificația Tainei Cununii ?

În biserică intră cei doi miri și se întorc la casa lor „un trup și un suflet” ce își vor împărtăși în această viață bucuriile și necazurile, se vor ajuta unul pe celălalt spre creșterea copiilor și spre mântuire.

Care este rânduiala Tainei Cununii ?

Mirii trebuie să fie credincioși, bărbat și femeie, necăsătoriți sau văduvi. Cei doi nu trebuie să fie rude între ei după un neam până la a 7-a spiță.

Nunta se săvârșește pe baza făgăduinței făcute de cei doi miri în fața preotului și în prezența nașilor. Nașii de cununie au un rol asemănător nașului de la botez, urmând să-i îndrume și să-i sfătuiască pe cei căsătoriți în viața duhovnicească. Nașii de cununie trebuie să fie ortodocși, să fie buni creștini și ar fi bine să locuiască cât mai aproape de finii pe care îi cunună, ca să-i poată supraveghea duhovnicește. Să fie evlavioși, cu familie model în societate, cu copii bine crescuți, pașnici și iubitori de biserică. De obicei nașii se aleg cu binecuvântarea preotului și cu învoirea ambilor miri și a rudelor apropiate. Nu pot fi nași de cununie cei necununăți, cei divorțați, cei de altă religie, cei necredincioși și răi, cei bețivi și desfrânați și cei ce nu vin regulat la biserică în duminici și sărbători.

Ca și celelalte Taine, Cununia este săvârșită de preot, prin a cărui mijlocire însuși Hristos pecetluiește unirea celor doi miri. Preotul așază cununile pe capetele celor doi miri, rostind: „Cunună-se robul lui Dumnezeu cu roaba lui Dumnezeu, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin”. Cununile sunt semnul măririi și al cinstei, după cum mărturisește preotul într-una dintre rugăciunile de la cununie: „Doamne, Dumnezeul nostru, cu mărire și cu cinste încununează-i pre dânșii”. Cununile puse pe capetele mirilor simbolizează, de asemenea, cununile cu care erau încununăți mucenicii pentru răbdarea lor în credință, căci ea este, la rândul ei, o mucenicie, soții având de răbdat ispite și greutăți pentru a ajunge să câștige iubirea desăvârșită.

Fiind prilej de bucurie, Părinții Bisericii au oprit săvârșirea acestei Taine în cele patru posturi și în zilele de post de peste an, în săptămâna brânzei și cea luminată, în Duminica Cincizecimii, de la Nașterea la Botezul Domnului și în ajunul praznicelor împărătești.

+++++